

Δεκαπέντε ποιήματα

1

Τὸ δάκρυ στὰ μάτια σου
φιχάλα στὸ παράθυρό μου

2

Ἔκλεισα τὴ φωνὴ μεσ' στὰ χέρια μου
κι ἔτσι βουβάθηκα
Σὲ κάποια τσέπη μου βρῆκα ἓνα μολύβι.

3

Χῶμα καὶ λίγο νερὸ
κι ὅμως δὲ μ' ἔσβησε ἡ βροχὴ.

4

Σ' ἓνα πῆλινο πιάτο
ἀκούμπησε τὸ ποιοῖνό του,
λίγα φιλιὰ, κι ἓνα χάδι·
ἔστερα ξαναχάθηκε.

5

Πάνω στὰ βρώμια χέρια μου
ἔριξα λίγο ἀπ' τ' ἄρωμά σου
μετὰ ἀπὸ λίγο μύριζαν ἄσχημα πάλι

6

Μέσ' ἀπ' τὰ νύχια μου
ἔσταζε αἷμα, καὶ πηλὸς
ἓνα ψαλίδι συνάντησαν τὰ μάτια μου.

7

Τυλιγμένος σὲ μιὰ ἑφημερίδα
ὄλο μεγάλωνε
μέχρι ποῦ δὲν τὸν χώραγαν τὰ φύλλα της.
Τότε τοῦ κάνανε σιμκρονση.

8

Ἀκόμα ἀγόρι
περὶμένα τὴ μέρα
καὶ τότε πάλι ὀρθὸς
ἔφτιαχνα γραμμὲς στὸν τοίχο μου
ἐκεῖ ποῦ τέλειωνε τὸ μπῶι μου
κι ἔτσι μέρα τὴ μέρα
γινόμουνα μεγάλος.

9

Οἱ στίχοι ἀπλὴ ὁμορφιά
ποῦ νὰ ντυθεῖ ζητάει
πλεγμένες ὀλοφώτεινες ἴνες.

10

Νότα τὴ νότα ντύθηκε
στῆχο τὸ στῆχο ὁμόρφησε
κι ἀπλώθηκε τραγουδι
στὰ χεῖλι τῶν παιδιῶνε.

11

Κοιτάζω τὰ γράμματα τ' οὐρανοῦ
κι ἔστερα τὸν πράσινο φάρο
ἢ θάλασσα ἀκόμα κουνιέται

καὶ μόλις ἀρχίζει τὸ κρῦο νὰ φτάνει στὸ κόκκαλο.

12

Ἡ θάλασσα πάλι λυγίζει
τὶ νάναι οἱ βάρκες;

13

Μὲ ὑψωμένα τὰ χέρια καὶ βουλωμένα τ' αὐτιά μου
παραδομένος στὸν εἰσπράκτορα
ἀντίστροφα μετρῶ τὶς «στάσεις»
ποῦ κουβαλᾶνε λευτεριά.

14

Ἐποκλίθηκε δίνοντας τὸ σπαθὶ του
Ἐπειτα τρύπησε ἡ πανοπλία του
Τὸ δωμάτιο εἶχε «καλοριφέρ».

15

Τώρα χεῖ χτύπησες μ' ἓνα χαμόγελο

ΡΕΝΑΤΑ ΛΑΛΙΩΤΗ

Τέσσαρα ποιήματα

1

Μιά φορὰ τὸ Μάη
ἄνοιξαν οἱ πόρτες τοῦ δειλινοῦ
γιὰ νὰ κλείσουν
τὴ λάβρα τοῦ κόσμου·
ἦταν ποῦ
φτεροῦγισε πάνω στὸ μέσωπό σου
ἡ ἀνάγκη
τῆς ἀγάπης τῶν ἀστρῶν

2

στὶς κορφὲς τοῦ ἡλιοῦ
φάνηκες νὰ καλεῖσαι μὲ τὴ νύχτα
σ' ἀγνάντευα
ἀπὸ μιὰ ραχοῦλα τῶν σύννεφων
μπάζοντας ἀπληστα στὴ ματιὰ μου
τὸ φῶς

3

ἀπ' τὴ σκαμμένη σου δση
ἔσὺ καὶ τὸ φῶς
ἢ θάλασσα καὶ τὸ λουλοῦδι·
δὲ μοῦ τραγουδᾶς
σὰ φύκι
δὲ μοσκοβολᾶς
σὰν ἀπρίλης·
μανοῖρεις τὸν κόσμο μου
ὅπως οἱ βροχὲς τοῦ Γενάρη
τὰ φυλλαράκια
τῆς μυγαλιάς.

4

Ἢταν σταθεὶς μπροστά μου
καὶ δεῖς
τὴν ἀμαξόνα ζωὴ
γὰχε σταματήσκει στὸ στήθος μου
μὴν παραξενευθεῖς·

κάτι άγονα φρεγγάρια
μοσκέψανε
καί λούστηκα
στις φρεγγαρσταλίδες.

Α. Α. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

1

ΑΝΤΙ - ΜΙΑΑΣ

Α

ΕΣΠΕΙΡΕ

καί γεννήθηκε ένας Μινώταυρος

ΑΓΓΙΞΕ

ένα πανάκριβο δάξο κίεγινε συντρίμμα

Β

ΗΤΑΝ ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ ΣΤΝΕΙΔΗΤΟ

— Α & Β είναι τὰ Δυό Κέντρα Βάρους

του ποιήματος σέ σχέση με τὸ αντί

2

ΕΚΑΙΓΕ ΜΙΑ ΜΙΑ ΤΙΣ ΤΡΙΧΕΣ ΤΩΝ

ΜΑΛΛΙΩΝ ΤΟΥ ΜΕΝΑ ΤΣΙΓΑΡΟ

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΚΕΡΑΣΙΔΗΣ

Πέντε ποιήματα

1

Φύλα τὰ μάτια σου
μήν τρέξουν στὸν κατήφορο.

2

Καινούργια γλῶσσά στὸ χῶμα.
Τὸ μυστικὸ παράθυρο τῶν ἀνθρώπων
ἔλαμπε σάν ἥλιος
κι άνοιγε δρόμους γιὰ τὸν οὐρανὸ.
"Ἄς σώσουμε αὐτὴ τὴ λάμψη.

3

Μὲς τὸ τίποτα μιλάω.
νὰ ὁ ἀντίλαλος
κενός...

4

Μάτια καί χεῖλια κόματα
παρθενικά
μελώνουν τὶς πληγές μου
τὶς ἀτέλειωτες.

5

"Όταν κάνει κρύο,
φαίνεται καθαρὰ ἡ ἀνάσα μας.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΕΥΓΕΝΕΙΑΔΗΣ

ΖΩΓΡΑΦΙΑ ΣΤ' ΑΣΤΡΑ

Χάθηκαν τὰ ἡμορφα χρώματα τῆς δόσης
πίσω ἀπ' τὸ μαύρο πέπλο τοῦ μυστήριου.
Ἡ χελιδόνα σταμάτησε νὰ ξεγεννά

κάτω ἀπ' τὸ κελήδημα τοῦ συντρόφου τῆς.
Ἦρθε ἡ ὥρα ποὺ ἐμεῖς θ' ἀναστηθοῦμε.
"Όλοι θὰ πεθάνουν τότε,
μέχρι κι αὐτὸ τὸ σαμάρι τοῦ γαϊδάρου
ποὺ καθάλησαν τὰ χελιδόνια
γιὰ νὰ γυρίσουν πίσω,
τ' ἀγάλια στὴν ἀλλή θὰ ξαναγεννηθεῖ
ἀπὸψε
κάτω ἀπ' τὸ βάρος τοῦ ἔρωτα,
ὁ καθρέφτης θὰ μιλήσει πάλι τὴν ἀλήθεια
καὶ τὸ κάγκελο θὰ ριζώσει στὴ γῆ
ἀπλώνοντας τὰ κλαδιά του σ' ἓνα πλαστικὸ
καλοῦπι.

Ἄργα τὴ νύχτα θὰ γανγίσει ὁ σκύλος
ποὺ σκέπασε ὁ γείτονας μὲ τὶς μπότες
γιὰ νὰ μὴν ἀκούει τὸ χροῖνο.
Τότε τὸ ἀγάλια θὰ προάσει τὴν πλατειὰ σάλα
καὶ θὰ κατέβει νὰ κοιμηθεῖ στὸ ὑπόγειο,
ὁ καθρέφτης θὰ σπάσει
κι ἀλήθεια θὰ σκορπιστεῖ στὴ σκόνη τοῦ ἀ-
γέρα
τὸ κάγκελο θὰ μαραθεῖ καὶ θὰ πέσει στὴ χορ-
ταριασμένη γῆ νεκρὸ
ἔχοντας γιὰ σάβανο τὸ πλαστικὸ καλοῦπι.
Ἡ νεκρὰνάσταση θὰ τελειώσει,
ἡ συντροφιά μας θὰ σμίξει μὲ τοὺς νεκροὺς,
συντέλεια καὶ καταφρόνια θὰ μᾶς σκεπάσει.

ΚΩΣΤΗΣ ΑΓΟΥΡΙΔΗΣ

ΛΗΘΗ

Λήθη ἀποκομιζεις μέσα μου χωματίνες κι οὐ-
ράνιες λειτουργίες
νάρκωση λεγτὸ τὸ λεγτὸ
εἶναι τεχνικὴ ἀδυναμία.
Εἶναι μιὰ λύτρωση
γιὰ νὰ γνωριζόμαστε μὲ τὸ ὄλο.

ΠΕΝΥ ΣΑΚΟΒΕΛΗ

ΟΤΑΝ ΚΟΙΤᾶ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

"Όταν κοιτάω τὰ λουλούδια
ἀγαπᾶω τοὺς ἀνθρώπους
"Όταν κοιτάω τοὺς ἀνθρώπους
ντρέπομαι γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου.

ΜΑΡΙΑ ΣΟΥΡΟΥΝΗ

Δυὸ ποιήματα

1

Στὰ πράσινα φυλλώματα τῆς ἀνθισμένης λεύ-
κας
σμίξουν ἡ άνοιξη μὲ τὴ ζωὴ,
κάτω ἀπὸ τὸ ζεστὸ βλέμμα τοῦ ἡλιου
γεννιόταν ἡ ζωὴ στὴ φωλιά ἐνὸς ἀηδονιοῦ.

2

Φόρεσα τ' ὀλόλευκο μακρὸν φουστάνι μου
καὶ πέταξα στὴ βουδὴ ἀκροθαλασσιά
ποὺ μὲ περιμένεις.